BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı : 25 F. 250 krş. Siyasi Gazete 12.6.1977

Y. Ergenekon tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

En Ters Koşullarda

Halkımız Faşizme «Hayır!» Dedi

Halkımız en ters koşullarda, «Faşizme Hayır!» dedi. 5 Haziran seçim sonuçları başka türlü yorumlanamaz. AP lideri «Millet ülkeyi sola teslim etmedi. Sağdaki oyların toplamı % 58'dir» diyor. MC partilerinin aldıkları oy toplamı gerçekten yüzde elliyi aşmaktadır. Ama bu orandan Türkiye'de seçmen kitlesinin çoğunluğu ile sağcı bir yönetim istediği sonucu çıkarılamaz. MSP gibi, hatta MHP gibi partiler seçim boyunca propagandalarını «sol» diye nitelendirilebilecek sloganlar ileri sürerek yürüttüler. Bu partiler sağcı özlerini halkın gözlerinden gizlemek için büyük çaba harcadılar. Türkiye'de öyle seçmen çevreleri var ki bu sağ partilere oy verirken düzenin bu partiler eliyle, emekçi halkın yararına, bağımsızlık ve sosyal adalet doğrultusunda değiştirileceği aymazlığına düşmüşlerdir.

Örneğin MSP ulusal sanayii savunmuştur. Bu sol bir tutumdur. Bu parti masonluğa, Batı taklitçiliğine karşı çıkmıştır, ulusal değerleri savunmuştur. Bu da özünde sol bir tutumdur. MSP seçim kampanyası boyunca kendi anlayışına göre emperyalizmin vesayetine, bağımlı kapitalizme karşı çıkmakla Türkiye solunun başından beri savunmuş olduğu tezlere sahip çıkar görünmüştür.

MHP'ye gelince, bu parti, örnek aldığı Hitlerci demagojiye uygun olarak, nerde ise sosyalizme sahip çıkar görünmüştür. Bu partiye oy veren bir çokları, beyni yıkanmış ülkücüler gibi, en koyu gericiliği, ABD emperyalizmine kayıtsız şart sız bağımlılığı maskelemek için ileri sürülen anti - kapitalist sloganları ciddiye alma gafleti içindedirler. Evet, seçim kampanyası sağcı partilerce bile «sol» sloganlarla sürdürülmüştür.

Onun için Demirel'in «milletin ülkeyi sola teslim etmediği» yolundaki iddiası gerçeklere aykırıdır. Bir referandum niteliği taşıyan bu seçimde halkımız bağımlı kapitalizme, onun siyasal üstyapısı olan faşizme karşı olduğunu oylarıyla ifade etmiştir. CHP'nin tek başına iktidar olmak için gerekli milletvekili sayısını birkaç kişi eksiği ile sağlamış olması ve Türkiye'nin en büyük partisi olarak durumunu iyice perçinlemesi olgusu, Türkiye politikasında sol doğrultuda gelişmenin belirtilerinden biridir ancak.

(Devamı 3. Sayfada)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

13.6.1977

İÇİNDEKİLER

En Ters Koşullarda Halkımız Faşizme «Hayır!» Dedi 1

Fidel Kastronun İlginç Demeci . . 6

TÖB-DER Ve Devrimci Tavır 8

«Kurtuluş»un Demokratik Devrim Anlayışının Eleştirisi 10

Anti-Parlamenterizm 14

Faşizmin Gerileyişini Bozguna Çevirelim! 15

Şanlı Direnişin Yedinci Yıldönümü 16

OKURLARA DUYURU!..

Gazetemiz yaz ayları boyunca 15 günde bir çıkacaktır. Bu durumu okurların dikkatine sunarız.

Bilindiği gibi, «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» 24 sayı düzenli olarak her hafta çıkmıştır. Bu süre içinde, yapıcı olmaya çalışan bir eleştiri anlayışı ile hareketin birliğine yönelik çalışmalarda bulunmuş, bunda önemli ilk adımların da atılmasını başarmıştır.

Hedef şaşırtma durumundaki Çin şabloncuları ve diğer reformcu - ilerlemeci görüşlerle tavizsiz bir ideolojik mücadeleyi sürdürmüştür.

Mirascı mezhepcilik anlayışı ile mücadele etmiş, Devrimci şehitlerin tüm devrimci hareketin malı olduğunu vurgulamıştır. Bu yolda da başarılı adımlar atmıştır.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'ye altı ay abone olmuş okurların 26. sayı ile abonelik süreleri dolmak tadır. Devrimci okurların abonelerini yenilemeleri gerekmektedir.

Saygılarımızla.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

LAFTA DEĞİL EYLEMDE DEVRİMCİLİK

Adalet Partisi'nin 3.6.1977 günü Çamdibi Pazaryerinde açık hava toplantısı vardı. Adalet Partisi heryerde yaptığı gibi bu toplantıda da devrimcilere küfrediyor. «Komünistler Moskova'ya» diye bağırarak devrimcileri halktan tecrit etmek, küçük düşürmek istiyordu.

Bu toplantıyı dağıtmak için şu anda Pekinci grupların içlerinde bulunan ve Deniz Gezmiş arkadaşın sadece ismine sahip çıkan Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu kalpazanları kendi aralarında ittifak kurarak toplantıyı dağıtma kararı almışlar.

Bu karar her devrimcinin katılacağı bir karardır.

Fakat bu kalpazan, pasif, korkak insanlar toplantı yerine geldikleri an tanıdıkları faşistleri ve sayıları 10 - 15 civarında olan polisi görünce eylemden vazgeçtiler. Biz de o an orada 5 - 6 kişilik bir gruptuk. Kendilerine geri çekilmenin yanlış ve devrimcilerin aleyhine olacağını hatırlattığımız halde bu oportünist herifler bizim hatırlatmamızı dikkate almıyarak çekip gittiler. Sonra da oportünistliklerine kılıf geçirmeye çalıştılar. «CHP'lilerle birlik sağlıyamadık» dediler. Sen toplantıyı dağıtma kararını CHP'lilerle birlikte mi aldın ki.

Bu kalpazanların amacı ne? Bunların AP toplantılarını da ğıtmak diye bir amacı yok. Çünkü bunlar ABD emperyalizmine hizmet ediyorlar. Bunlar «Ne Amerika Ne Rusya» gibi sosyal şöven sloganlar atarak kendi gerçek «Sosyal Emperyalist» yüzlerini ortaya koyuyorlar.

Bu kalpazanlar Çamdibindeki miting alanından kaçarken orada bulunan CHP'liler, ilericiler «Bu adamlar korktuklarından geri döndüler» gibi doğru laflar ettiler. Fakat bu adamların ne derece devrimci olduklarını bilmediklerinden bütün devrimcilere karşı güvenleri bir ölçüde sarsılmıştır. İşte yaptıkları budur: halkın devrimcilere güvenini sarsmak.

Bu kalpazanlar kendi mitinglerinde, geçmişte sapına kadar proleter devrimcisi olan Deniz Gezmiş arkadaşın boy boy resimlerini taşımaktadırlar. Ama şu olayın bir kez daha kanıtladığına göre, bu insanların geçmişteki proleter devrimcilerinin ne teorisi ile ne de pratiği ile uzaktan yakından bir ilgileri yoktur. Bu olay bunların yaptıkları her işin ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin işine yaradığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Yaşasın proleter devrimcilerin devrimci birliği. Sosyalizm yolunda tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için ileri.

M. Zeki

BAŞYAZI:

En Ters Koşullarda

Halkımız Faşizme «Hayır!» Dedi

(Baştarafı 1. Sayfada)

Biz bu seçimde, anti - demokratik koşulları gözönünde tutarak, seçimin referandum niteliği taşıdığını, sol oyların bölünmesi durumunda faşizmin ekmeğine yağ sürüleceğini hesaba katarak, çok özel durumlar dışında, oyların CHP'ye verilmesini savunduk. Seçim sonuçları bu tutumumuzun doğru olduğunu ve Türkiye'de büyük bir güç olan sosyalist birikimi temsil eden seçmen kitlesinin hemen hemen tümü ile bu yolda hareket ettiğini, oyları bölmediğini, faşizmin ekmeğine yağ sürmediğini göstermiştir.

Bunu «küçük burjuva kuyrukçuluğu» sayanlar oldu. Oysa Türkiye'nin bugünkü koşullarında, anti - demokratik bir seçim kanunu ile yapılacak olan bu seçimde birinci sorun faşist cephenin parlamenter alandaki baş temsilcisi durumunda olan AP'yi ve MHP'yi iktidardan düşürmekti. Bunun yanında her şey ikinci önem taşıyordu.

Bu önerimiz kesinlikle CHP'ye kefil olmak, CHP konusunda hayale kapılmak anlamına gelmez. Bizim bu tutumumuza ters düşen yönde hareket eden «solcu» örgüt ve çevreler seçim sonucunda pratik olarak neyi sağlamışlardır? Sosyalist hareketimizin parlamentoda temsil edilmesini mi? Hayır. Göstermelik de olsa bir - iki sosyalist milletvekilini bile parlamentoya sokamamışlardır. Yaptıkları şey, güçleri yettiğince oyları bölmek ve AP'li adayların ekmeğine yağ sürmek oldu.

TİP'i ele alalım: Türkiye gerçeklerini hesaba katmadan, bu partinin sosyalist hareket içinde küçük bir sağ fraksiyonu temsil ettiği gerçeğini hesaba katmadan, TİP yönetimi, burnu kaf dağında, «Sosyalizmin Bayrağını Meclise Dikeceğiz!» palavralarıyla seçim kampanyasına girişti. Ve kampanya boyunca saldırılarını daha çok anti - faşist cephede bir yeri olan CHP'ye yöneltti. Arada solundaki sosyalist örgüt ve çevrelere sataştı. Ve sonunda faşist cepheye bir hesaba göre 9 milletvekilliği kazandırarak ve kendisi gülünç denecek sayıda oy alarak, özünde muazzam bir güç olan sosyalist birikimi kamuoyuna güçsüz gösterecek bir sonuç elde etti.

Bir örnek: Ankara'da bir CHP adayı seçimi 250 oyla kaybetmiştir. Aynı ilde TİP 3 - 4 bin oy almıştır. Bursa'da, Adana'da, İstanbul'da ve başka illerde aşağı yukarı aynı durumla karşılaşıldı. Ama TİP'in AP'ye ve öteki sağcı partilere yaptığı iyilik yalnızca bu açıdan değerlendirilemez. Hiç kuşkusuz TİP yönetiminin, seçim kampanyası boyunca faşizme karşı demokratik dayanışmayı rafa kaldırarak, faşist partileri kayırırcasına saldırılarını öncelikle CHP'ye yöneltmesi, bazı sol seçmenleri oy sandığından uzak tutmuştur. Bağımsız adaylarla seçime katılmış olan öteki sosyalist kuruluş ve çevreler için de durum aynıdır. Ancak teslim etmek gerekir ki bunların almış oldukları oy daha da önemsiz olduğundan zararları, TİP'e göre, daha az olmuştur.

SOSYALİZMİ KÜÇÜK DÜŞÜREMEZLER

TİP yönetimi işçi sınıfının partisi olduğu, sosyalist hareketin biricik temsilcisi olduğu iddialarıyla ortaya çıktı. Seçim kampanyası süresince ağzına sakız ettiği tekerlemelerin teorik düzeyi üzerinde durmayalım. Bugünün koşullarında başta gelen devrimci görev olan anti - faşist dayanışmaya ters düşen sekter tutumunu da bir an için görmezlikten gelelim. Ama 1965 seçimlerinde, hemen hemen tüm sosyalist çevreler bu partiyi desteklediği günlerde, Taksim alanına CHP'den daha büyük kalabalıkları toplayabilmiş olan

bu partinin, aynı alanda bu kez bin, bin beşyüz kişi ile miting yapması, bu mitingin baştan sona sosyalist coşkudan yoksun oluşu ve oy sayımında bu partiinn yirmi bin oy ile 1965'de almış olduğunun onbeşde birine bile erişememesi, sınıf düşmanının eline sosyalizme karşı etkin propaganda fırsatı vermiştir. Oysa Türkiye'de sosyalist birikim 1960'lara kıyasla büyük ilerlemeler kaydetmiş ve muazzam bir potansiyel güç haline gelmiştir. Kimsenin sosyalist hareketimizi güçsüz gösterecek girişimlerde bulunmaya hakkı yoktur.

Seçim kampanyası boyunca CHP lideri yığınlar önünde iktidara geldiğinde, MC'den siyasi cinayetlerin, katliamların, rüşvet ve yolsuzlukların, tüm yasa dışı tutum ve davranışların hesabını soracağını vaadetmiştir. TİP'in bir afişinde de «Meclise Gireceğiz, Hesap Soracağız!» deniyordu. TİP'in Meclise giremediğine göre, hesap sorması söz konusu değildir elbet. Sanırız, sosyalist hareketimizi küçük düşürdüğü için sosyalistlerin (TİP saflarındakiler dahil) TİP yönetiminden soracakları hesap vardır.

CHP'nin, iktidar olduğunda, hesap sormasına gelince: bu parti tüm tutarsızlığına karşın, tek başına iktidar olduğu takdirde faşist cephenin yasadışı faaliyetlerinin, hiç değilse bir kesiminin hesabını sormak zorundaydı. Dayandığı taban CHP yönetimini buna zorlayacaktı. Nitekim parti yönetimi «Hesap Soracağız!» sloganını seçim kampanyası ortalarında meydanlarda biriken halk yığınlarının baskısı ile benimsemiştir. Seçim sonuçlarına göre, CHP tek başına iktidar olamıyacağına göre, bir azınlık hükümetinin ya da bir CHP - MSP koalisyonunun gücü sınırlı olduğuna göre, bu sorun çok çetin bir hal almıştır. Burada CHP'nin çıkaracağı on kadar milletvekilliği daha durumu değiştirirdi. TİP'in ve öteki bazı «sosyalist» çevrelerin davranışları kendilerinin Meclise girmelerini sağlamadığı gibi, CHP'nin de hesap sorabilecek bir güçte iktidar olmasını engellemiştir. Bu bakımdan veballeri büyüktür.

BU BİR UYARIDIR

Sosyalist seçmenlerin hemen hemen oybirliği halinde TİP'e ve öteki «sol» adaylara arka çıkmamaları bir uyarı niteliği taşır. Türkiye solu tekkeciliğe, tekke yöneticilerinin sekter ve bölücü çizgilerine kesinlikle karşıdır, gerçekcidir. Birinci sorunun faşist cepheyi yenilgiye uğratmak olduğunun bilincindedir, tüm demokratik güçler arasında anti - faşist birlik ve dayanışmadan yanadır. Türkiye solu oyunu bu bilinçle kullanmıştır.

Bu son deneylerden hepimiz için çıkarılacak dersler vardır. Eğer Türkiye'de sosyalist birikim denen büyük gücü gerçekten temsil eden bir siyasi örgüt politika sahnesinde yerini almış olsaydı, dost düşman bu örgüt karşısında saygılı bir tavır takınmak zorunda kalacaktı. Ve işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde bu gerçek sosyalist parti, siyasi inançları ne olursa olsun tüm yurtseverlerin, tüm demokratların katılacağı anti - faşist cephede etkin yeri olacaktı. Bu durumda demokratik güçler safında yerini korumak isteyen bir CHP gerçek sosyalist parti ile eşitlik ve karşılıklı saygı ilişkileri içinde olacak, tüm buhar eksiksiz demokrasi pistonunun arkasında toplanabilecek, faşist cephenin yenilgisi bozguna çevrilebilecekti. Biz, hangi örgüt ya da çevreden olursa olsun tüm sosyalistlerin, her türlü bireyci ve sekter düşünceden arınmış olarak bu soruna eğilmeleri zamanının çoktan geldiğine inanıyoruz. Sosyalist saflarda öyle sağlam bir ortam yaratmalıyız ki, tüm çalışmalar o gerçek sosyalist partinin kurulması doğrultusunda olsun ve bir daha TİP yönetimininkine benzer saçma çıkışlar mümkün olmasın.

«ANARŞİ» KENDİ ESERLERİDİR

5 Haziran seçiminden çıkarılacak başka dersler de vardır. Seçim göreli olaysız geçmiştir. Faşizmin üniformasız vurucu gücü hareketsiz kalmış ve kolluk kuvvetleri iyi kötü asayişi koruyabilmişlerdir. Bu, polisin ve jandarmanın faşist saldırganları desteklemediği zaman hiçbir «anarşik olayın» çıkmadığının kanıtıdır. Egemen çevrelerin sözcülerinin ağızlarına pelesenk ettikleri «anarşi» bizzat kendilerinin eseridir.

Bir çokları seçimlerin olaysız geçmesi olgusu ile Kara Kuvvetleri Komutanı Ersun'un emekliye sevkedilmesi olayı arasında bir paralellik kurmaktadır. MHP çevreleriyle yakın ilişkileri olduğu söylenen Ersun'un emekliye sevkedilmesiyle Ecevit'e karşı süikast girişiminin gerçekleşmemesi bir birine bağlı olduğu söyleniyor. Söylentiler bu yoldadır. CHP iktidar olur olmaz, faşist cephenin tüm tertiplerini olduğu gibi bu son olaylara da açıklık getirmek, kamuoyunu aydınlatmak görevi ile karşı karşıyadır. Bürokrasinin en yüksek kademelerine kadar tırmanabilen faşist darbeciler teşhir edilmeden bunlardan yasadışı hareketlerinden ötürü hesap sorulmadan Türkiye'de demokrasiden söz etmek, halkı alaya almak olur.

MHP'NİN 16 SANDALYASI

Bazıları AP ile birlikte faşist cephenin parlamenter alanda temsilcisi durumda bulunan MHP'nin 16 milletvekili çıkarması olgusu karşısında kötümserliğe kapılıyor. «Faşizm bizde ilerliyor mu?» diye soruluyor. MHP'nin kaydettiği bu ilerlemeyi abartmamak gerek.

Bir arkadaşımız şöyle dedi: «Bu parti iki buçuk yıldır iktidarda. Üç milletvekili ile hem başbakan yardımcılığını, hem Devlet Bakanlığını elinde tutuyor. Faşizmin üniformasız vurucu gücü kumandası altındadır. Binyüzonbirinci Ülkü Ocağını geçenlerde açtılar. TRT onların denetimi altındadır. Seçim kampanyası sırasında, televizyonda, denk getirip, MHP amblemi olan Üç Ay'lı sancağı Bizans surlarının burcuna diktirdiler. CIA, onun yerli şubesi, Kontr - Gerilla hep onlardan yanadır. Çok kez polisi, jandarması da öyle. İşlettikleri cinayetlerin hesabı kendilerinden sorulmuyor. Benim partim bu denli elverişli koşullarda ikibuçuk yıl iktidarda olsa idi, ben bugün çoktan tek parti olarak iktidarı ele geçirmiş olurdum.» Arkadaşa bir bakıma hak vermemek elden gelmiyor. Ama arkadaşımız şu önemli farkı gözden kaçırıyor: Onun partisi emekçi halkın davasını savunan bir partidir. MHP ise işbirlikçi sermayenin emrinde bir faşist partidir. Ve halk da içten içe bunu biliyor.

BOZBEYLİ TUTARSIZ — DEMİREL TUTARLIDIR

DP ile CGP'nin oylarını genellikle AP'ye kaptırarak bu seçimde silinmiş olmaları üzerinde de kısaca duralım: Feyzioğlu ekibinin bu duruma düşmesinden ötürü pek üzülen olmayacaktır. Gardrop Atatürkçülüğü ile işbirlikçi sermayenin çıkarlarının bağnaz savunuculuğu artık pek az kimseyi kandırmaktadır.

DP'ye gelince, pekçok kimse Bozbeyli'nin, bir Meclis grubu sözcüsü olarak, ötekilere göre daha uygar ve daha dürüst bir sağcı politika izleyemez duruma düşmesini üzüntü ile karşılamıştır. Ama Bozbeyli'ler artık şunu iyice anlamalıdırlar. Sağcı politika, yani egemen güçlerin çıkarlarını savunan bir politika ile burjuva anlamıyla dürüstlük artık bağdaşmıyor. Türkiye'nin bağımlı kapitalizm koşullarında işbirlikçi sermayenin çıkarlarını savunan politikacı gırtlağına kadar çamura batmak zorundadır. Rüşvetler, yolsuzluklar, birader ve yeğen talanına çanak tutmalar, her türlü yalan ve sahtecilik bugün sağcı politikanın ayrılmaz parçalarıdır. Bu bakımdan bir Demirel Bozbeyli'den çok daha tutarlıdır.

HÜKÜMETİ ECEVİT KURACAKTIR

Demirel daha şimdiden meydan okumaya başlamıştır. Hükümeti kurma görevinin en büyük partinin lideri olan Ecevit'e verilmesi en doğal şey iken «Yeni hükümet herkesin zannettiği gibi CHP Hükümeti değildir» diyor. Ve «Önümüzdeki günlerde çok güzel şeyler var» diye ekliyor.

MSP'nin de katılacağı bir yeni MC kabinesinin kurulması, (MSP için siyasi intihar olduğundan) hiç değilse şu anda söz konusu olamıyacağına göre, «Önümüzdeki günlerde çok güzel şeyler» ne olabilir? İki olasılık var: Ya faşist darbe (ki bunun şu anda koşulları pek yoktur); ya mebus pazarı kurarak Demirel'in kendi partisine yirmi iki milletvekili transfer etmesi. Demirel bu işte tecrübelidir, ama yirmi ikilik bir boşluğu dolduracak kadar başarılı olabileceği düşünülemez. O halde AP lideri kuru sıkı atmaktadır. Yeni hükümeti, ne yaparsa yapsın, Ecevit kuracaktır.

Bu nasıl bir hükümet olabilir? İki olasılık var: Ya azınlık hükümeti, ki MC Hükümeti de böyle idi, ya da 1974'de olduğu gibi bir CHP - MSP koalisyonu.

Her iki durumda da MSP büyük ustalık ve esenlik gösterebilmelidir. Temel ilkelere bağlı kalınmakla birlikte bir çok sorunlarda MSP'ye tavizler verilebilir. İşbirlikçi sermayenin etkin bir kesiminin, Atatürkçülüğü savunur görünerek MSP nin defterini dürme çabasında olduğu biliniyor. Tüm tutarsızlıklarına karşın, liderinin gülünç denebilecek birçok çıkışlarına karşın, MC'ye katılmış olmak gibi kötü bir sicile karşın, MSP gene de bir AP, bir MHP, ya da CGP ile aynı sepete konamaz. Bu partinin zaman zaman ulusal bir politikayı savunduğu olmuştur. AET konusunda olsun, montaj sanayiine karşı çıkışımda olsun MSP'nin zaman zaman CHP'den daha tutarlı bir çizgi izlediği söylenebilir. Sekiz aylık CHP - MSP koalisyon hükümetinin icraatı, koşulara göre birçok olumlu adımları içerebilmiştir. Af Kanunu bu dönemde yasalaştı. Haşhaş ekimi kararı ABD'ye karşın bu dönemde alındı. Kıbrıs'a ilk çıkartma, gene ABD'ye, Yunan Cuntasına ve Samson'a karşı bu dönemde gerçekleşti.

TÜRKİYE SOLUNA GELİNCE

CHP Atatürkçülüğün anti - emperyalist ve dönüşümcü özüne sahip çıkarak, ama Feyzioğlu'ların gardrop Atatürkçülüğüne Erim'lerin - Melen'lerin 12 Mart Atatürkçülüğüne karşı çıkarak MSP'yi faşist cephenin kucağına itmemek için gerekeni yapmak zorundadır. Ecevit ve arkadaşları bu-

rada gereken devlet adamlığı niteliğini gösterebildikleri takdirde halka vaadetmiş oldukları birçok şeyleri gerçekleştirebilirler.

Türkiye soluna gelince, bizim sorunumuz anti-faşist dayanışmayı zedelemeksizin siyaşi örgütlenme konusunda gereken yaratıcılığı göstererek soldan muhalefeti sürdürmek, güçler dengesini doğru hesaplıyarak devrimci eylemimizle sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi davamızı ilerletmektir.

Fidel Kastro'nun İlginç Demeci

Afrique Asie Dergisi yönetmeni Simon Malley Kübaya giderek Küba Devlet Konseyi Başkanı ve Küba Partisi Birinci Sekreteri Fidel Kastro ile yirmi saat süren bir görüşme yapmıştır. Afrique Asie bu uzun mülakattan bir geniş özet yayınladı. (sayı 135). Mülakatın büyük kesimi Kastronun son Afrika gezisi ile ilgilidir. Bu gezide Kastro Kaddafi, Bumedyen, Niyerere, Samora Machel, Augostinho Neto, Siad Barre, Mengistu Haile Mariam, Ali Salem Robaya gibi liderlerle ve Zimbabve, Namibya ve Güney Afrika devrimci hareketlerinin önderleriyle görüşmüştür. Bilindiği gibi Kübalı gönüllüler Angola halkının kurtuluş savaşında okyanus ötesinden gelerek bu halkla omuz omuza emperyalizme ve yerli kuklalarına karşı savaşmışlardır. Buna haklı olarak «Aktif proleter enternasyonalizmi» deniyor. Kastro Afrika gezisinde Kübalı askerleri de teftiş etmiştir. Uzun mülakattan özellikle ilginç bulduğumuz bazı paragrafları aşağıda sunuyoruz.

ZAİRE KONUSUNDA

Kastro: «Sana söylemenin gereği yok. Zaire'deki iç savaş tümüyle bu ülkenin bir iç sorunudur. Eğer biz bu işe katılmadık diyorsak, bu, bir devrimci eylemi gizlemek için uydurulmuş bir bahane değildir. Biz yalanlar, iki yüzlülük, adam kandırma politikasını uygulamayız. Çünkü yalan bugün için başarı sağlıyabilir ama yarın kaçınılmaz olarak yenilgiye uğrarsın. Biz bir işe giriştiğimizde yaptığımız işin sorumluluğunu sırtlanmak adetimizdir. Ve şu anda siyah Afrika ülkeleri arasında dikkati esas cepheden, sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe, faşizme, ırkçılığa ve gericiliğe karşı cepheden başka yönlere çekecek olan çatışmalardan kaçınmak son derece önemlidir. En önemli sorun budur. Afrika bugün, özellikle siyah Afrika bugün bu kuvvetlerin meydan okuyuşuna göğüs germe durumundadır. Afrika ülkeleri arasında bir çatışmadan yararlanacak olan ancak emperyalizm olabilir. Onun için biz Zaire'de, Güney Afrikalı ırkçılarla birlikte Angolaya karşı canice savaş açmış olan yeni sömürgeci, gerici ve baskıcı bir hükümet olduğunu ve bu hükümetin Angolaya karşı Zaire topraklarından kaynaklanan terörist eylemleri kışkırttığını bildiğimiz halde, Angola'nın ikinci kurtuluş savaşından sonra Kinşasa ve Luanda arasındaki ilişkileri iki hükümetin siyasi ideolojileri apayrı olmasına karşın gelişebileceğini umuyorduk. Silahlı müdahalesinden ötürü Angola'da uğramiş olduğu bozgundan sonra Zaire hükümetinin Angolaya karşı daha dürüst bir politika izleyeceğini düşünüyorduk.

Biz güney Zaire'de Şaba bölgesinde patlak vermiş olan savaşta yer alan devrimci kuvvetlerin ne eğitimine ne de donatımına yardımcı olmadık. Belirttiğim gibi Afrika halkları arasında bir çatışmayı önlemek için elimizden geleni yapmaktayız.»

FİLİSTİN DEVRİMİ KONUSUNDA

«Filistine gelince, benim son Moskova'yı ziyaretim sırasında Yasir Arafat da ordaydı. Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile mükemmel ilişkilerimiz var. Arafat bana Kahire'de toplanan Filistin Ulusal oKnseyi Kongresinde olup bitenleri anlattı. Onun sözlerinden olsun, Filistinli çevrelerle yaptığım temaslardan olsun vardığım kanı bu kongrenin FKÖ'yü daha da güçlendiren ve izleyeceği devrimci çizgiyi önümüzdeki yıllar için saptayan son derece başarılı bir kongre olduğudur. Filistin Devrimci hareketi bu kongreden daha da güçlü olarak çıkmıştır. Arafat bana son Lübnan olaylarını ve Filistinlilerin devrimlerini savunmak için ve onun sürekliliğini sağlamak için geliştirdikleri mücadeleyi anlattı. Binlerce fedayinin şehit düştüğünü söyledi. Bunlar acı verici gerçeklerdir.

«Bununla birlikte, Filistin devrimci hareketi emperyalizmin manevralarının sonucu olan saldırılar karşısında direnme yeteneğini kanıtlamıştır. Bence Filistinliler bu çağın en kahraman halklarından biridir. Karşılaşmış oldukları ve bundan sonra da karşılaşacakları büyük güçlüklere rağmen, ben bu halkın davasının zafere ulaşacağından eminim. Arap gericiliğinin ihanetine rağmen, emperyalizmin manevralarına ve İsrail Devletinin saldırılarına rağmen Filistin davası er geç muzaffer olacaktır. Biz Filistin halkının mücadelesiyle dayanışmamızı her zamankinden daha sıkı tutacağız.»

ÇİN KONUSUNDA

Soru: Çin politikasını nasıl açıklamak gerekir, üçüncü Dünya halklarının ve özellikle Afrika halklarını derin düş kırıklığına uğratmış olan bu politikanın açıklaması nedir? Çin diplomasisinin Angola ve Zaire konusunda Pinochet'in Şili'si ve genel olarak Avrupa ve Amerikan emperyalizmi konusundaki hatalı tutumunu nasıl açıklamak gerekir?

Fidel Kastro: «Ben uzun süre Çin siyasi yönetiminin büyük yanılgılara düştüğünü düşünüyordum. Çin devriminin büyük hatalar işlediğini sanıyordum. Çin siyasal yönetiminin enternasyonalizm ve marksizm-leninizm davasını bilinçli ve tutarlı biçimde bile bile ihanet edebileceğini düşünmezdim, çünkü bu inanılacak şey değildi ve bu tutumu bir türlü anlamıyordum. Nasıl olur da sosyalist devrimi yapmış olan ve işçiler ve köylüler tarafından yönetilen bir ülke bu kadar saçma ve kapitalizm ile emperyalizminkine bu kadar benzer bir uluslararası bir politika benimseyebilirdi? Bugün burada bir yanılgı sözkonusu olmadığına ve enternasyonalizme karşı bilinçli bir ihanet politikası izlendiğine kesinlikle inanıyorum. Bu emperyalizmle ittifak politikasıdır. Çin yöneticilerinin politikasının emperyalizminki ile uygunluk halinde olmadığı uluslar arası durumun bir tek yönü bile yoktur.

«Bir çok örnekler var. Şili'de Pinochet' ile ve faşizm ile birleşmişlerdir. Latin Amerikada en gerici gayrı-milli unsurlarla ittifak kurmuşlardır. Afrika'da ve özellikle Angola'da, UNİTA gibi ve FNLA gibi CİA'ya, yeni sömürgeciliğe ve ırkçılığa bağlı bulunan grupları desteklemişlerdir. Bugün, Afrika'da en gerici, yeni sömürgeci ve baskıcı bir rejim olan Zaire hükümeti ile sıkı fıkıdırlar.

«Bu Çin yöneticileri Fas'ın, Fransız emperyalizminin ve Amerikan emperyalizminin Zaire'nin iç işlerine müdahalesini tamamen haklı buluyorlar. Zaire hükümetine büyük miktarda hafif ve ağır silahlar gönderiyorlar. Çin dış politikası genel kural olarak, Afrikada yeni sömürgecilikle Orta-Doğuda da Arap gericiliğiyle elele yürümek yolunu seçmiştir.

«Avrupa'da NATO ile, Amerikan emperyalizmi, ile, Alman hristiyan demokratları gibi İngiliz muhafazakarları gibi Avrupanın en gerici partileriyle ortaklık durumundadırlar. Bu parti yöneticilerini Çin'e davet ediyorlar ve onlara büyük itibar gösteriyorlar. Avrupada faşist gruplar ve içine CİA'nın sızmış bulunduğu sözüm ona aşırı gruplar Çinlilerden paraca yardım ve destek görüyorlar. Çin, Federal Almanya'nın Almanyanın birleştirilmesi konusundaki görüşünü Alman Demokratik Cumhuriyetinin politikasına ve çıkarlarına karşı destekliyor. Nasıl ki NATO'yu ve Amerikan askeri birliklerinin Avrupada üstlenmesini sürdürmesini destekliyorsa. Çin sosyalist kamp içinde şövenizmi ve bölücülüğü kışkırtıyor. Çin yönetimi maceracı ve sorumsuz bir tutumla Sovyetler Birliği ile ABD arasında savaşı kışkırtıyor ve her türlü barış politikasına karşı çıkarak silahlanma yarışını yoğunlaştırmaya çalışıyor.

«Bu yönetim nükleer silahlarla bir dünya savaşının ve bundan doğacak olan yığınsal yıkımın insanlık için intihar olacağını anlamaktan acizdir!

«Bu ihanetinden ötürü Çin hükümeti dünya devrimci güçleri arasında, bu güçlerin sosyalizmin dünya ölçüsünde zaferi yararına kesin bir olumlu bir güç dengesi sağlayacakları anda derin bir bölünmenin yer almasına neden olmuştur.

«Çin yönetimi Sovyetler Birliğine karşı iğrenç bir iftira kampanyası yürütüyor. Ekim devrimi olmasaydı ve yirmi milyon şehide mal olan Sovyetlerin faşizme karşı savaşı olmasaydı, sömürge düzeninin ortadan kalkması imkansız olurdu. Dünya sosyalist ve ilerici hareketinin sağladığı atılım ve destek de olmazdı. Sovyetler Birliği olmasaydı, emperyalizm enerji bunalımının ve doğal kaynaklar sınırlılığının en yüksek derecesine vardığı şu anda yeni bir paylaşım savaşına girişme konusunda tereddüt etmezdi Çin devriminin kendisi de olmazdı.

«Asyada da aynı Çin politikası izlenmekte ve Japon emperyalistlerinin toprak istekleri Sovyetler Birliğine karşı Pekin tarafından desteklenmektedir. Gerçekten bu politika dünyanın bu bölümünde her türlü gerici politikayla paralellik içindedir. Bu kabaca oportünist demagojik ve hayasızca bir politikadır.

«Küba konusunda Çin politikası gerçekten alçakça bir politikadır. Bu politika, iğrenç ve yalan iftiralara başvurarak partimizin kurtuluş hareketleriyle dayanışmasını baltalamaya uğraşıyor. Bu, Kuzey Amerika emperyalizminin vatanımıza karşı uyguladığı politika ile tam uyumluluk içindedir. Çin Amerika Birleşik Devletlerinin Küba'ya karşı iktisadi ablukasının kaldırılmasına ve Guantanamo üssünde Kuzey Amerikalıların işgal etmiş oldukları toprakların Kübaya geri verilmesin karşı çıkıyor.»

TÖB-DER Ve Devrimci Tavır

Emperyalizmin, ahtapot gibi işçileri, şehir ve köy küçük burjuva yığınları, yoksul köylüleri, öğrencileri, aydınları yani tüm ulusu sarmıştır. Toplumumuzdaki karmaşık çelişkiler yumağı içinde en önemli olanı, en başta olanı tüm ulusu kapsayanı işte bu gerçektir: yani ulusumuzla emperyalizm arasındaki çelişkidir. Sosyalist partiler, devrimci meslek kuruluşları, demokratik kitle örgütleri, hep bu gerçeği göz önünde bulundurmalı, çalışmalarında bu çelişkiyi temel almalıdır. Tüm demokratik, ekonomik ve siyasi mücadele bu temel mücadeleye tabi kılınmalıdır. Çünkü bir dizi çelişkiler taşıyan toplumumuzda öteki çelişkilerin çözümü bu çelişkinin çözümüne bağlıdır.

Şimdi bu koşullar altında öğretmenin ve TÖB - DER'in yerini ele alalım. Türkiye koşullarında ulusal sınıf ve zümrelerin ittifakında memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar, öğrenciler, aydınlar önemli yer tutarlar. Türkiye'de öğretmen genellikle yoksul köylü kökeninden gelir. Bürokrasi ve gelir merdiveninin ilk basamağına ayak basar. Onun bu merdiveni tırmanma şansı pek zayıftır. Geriye dönüş de pek olanak içinde değildir. Yoksul halka bağlılık mı, yoksa basamakları tırmanma umuduyla sömürü düzenine uymak mı? Devrimcilik mi? Yoksa tutuculuk mu? İşte öğretmenin ikilemi budur. Türkiye öğretmeni kitlesiyle bu soruyu cevaplamıştır. Tutum ve davranışlarıyle devrimcilikten yana olduğunu kanıtlamışlardır. Sıkıyönetim iddianameleri, sıkıyönetim hapishaneleri, öğretmen kıyımları bu gerçeği yansıtır. Türkiye'de öğretmenler, kitlesiyle emperyalizmle çıkarları çelişen bir kesimi oluştururlar. Öğretmen, bu yurtseverce tutumu ile işbirlikçi burjuvazinin öfkesini üzerine çekmektedir.

Öğretmen, mesleği gereği pozitif bilimi öğretir ve gerici sınıfların elinde bir silah olan yobazlığa karşı mücadele eder. Pozitif bilim yayıldıkça şeyhler, ağalar artık eskisi gibi halkı kolaylıkla afyonlayamayacak, batıl inançlar yıkılacak, yoksulluğun, sefaletin bir tanrı buyruğu olmadığı anlaşılacaktır. Bu nedenle, öğretmen feodal gerici sınıfların da boy hedefi olmuştur.

İşte TÖB - DER kitlesel niteliği böyle olan önemli bir öğretmen topluluğunu bünyesinde barındıran demokratik bir meslek örgütüdür. TÖB - DER'in gerici ve faşistlerin dışında kalan öğretmenlerin tümünü kapsamına alması çok özlenen bir durumdur. Bunu sağlayabilmek için TÖB - DER'in işleyişinin ülke gerçeklerine, demokratik mücadele ilkelerine, demokratik merkeziyetçiliğe uyması gerekiyor. Ancak TÖB - DER içindeki pek çok grup demokratik - merkeziyetçilik ilkesini kitaplardan yayın organlarına aktarıp, üzerinde sayfalar dolusu yazılar yazmakta, öte yandan gerek yönetimde olanlar gerekse muhalefette olan bazı gruplar bu ilkeyi pervasızca çiğnemektedirler.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Elbetteki örgütsel bütünlük açısından yönetimin aldığı kararların sağlıklı biçimde uygulanabilmesi için örgütün merkeziyetçi yanı olacaktır. Ancak bu, yönetimdekilerin dünya görüşlerinin tekelleşme aracı olarak kullanılmamalıdır. Ne var ki, bazı şube yönetimleri, başka grupların öğretmene hitap eden yayın organlarının hiçbirini TÖB - DER lokaline sokmazken, öğretmenle doğrudan ilişkisi olmayan bir partinin yayın organlarını, o partinin gençlik örgütünün dergisini lokale dosyalayarak koymaktadır. Öteki grupların yayın organlarına ambargo koyma devrimci bir tavır değildir. Bu tutum, merkeziyetçilik ilkesi ile açıklanamaz. Bu tutum, burjuvazinin polisine ve savcısına yakışır, demokrat bir kişiye değil. TÖB - DER içinde öyle bir demokratik ortam olmalı ki her öğretmen kendini «baba evinde» hissetmelidir.

Yönetimde olanlar onur kurullarının çalışmasının hangi yönde olacağını doğru saptasınlar, onur kurulunu kendileri gibi düşünmeyen herkesin üzerinde demoklesin kılıcı gibi tehdit aracı olarak kullanmasınlar.

Yönetimde olanlar, TÖB - DER toplantılarını açarlarken öteki grupları suçlayıcı ve salt kendi dar grupçu görüşlerini yansıtan konuşmalardan kaçınmalıdırlar. Eğer bunlar daha toplantının başında öteki grupları suçlamaya ve mahkûm etmeye koyulurlarsa o mitingde objektif olarak provakasyon ortamını yaratmış olurlar. Yönetimdekilerin atacağı sloganlar, yaptıkları konuşmalar birleştirici olmalı ve sınıf düşmanına vurmalıdır. Ancak TÖB - DER İstanbul şubesinin bir önceki yönetiminin düzenlediği kapalı salon toplantısında bunun tersi yapıldı, Genel Başkan konuşmasıyla provakasyon ortamını daha başta yarattı. Merkeziyetçiliğin böyle amacından saptırılması ancak faşist güçlerin ekmeğine yağ sürer, örgütü parçalar.

Öte yandan demokratik anlayış, muhalefetteki gruplara mitinglerde bozgunculuk yapıp polislere ve faşist idarecilere örgütü kapatma olanağını sağlamak hakkını vermez. «Eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik» gibi anarşistce, disiplin tanımaz bir tutumla mitinge gideceksin, tüm devrimcilerin ortak sloganları yerine yönetimdekileri «sosyal - faşist» olmakla suçlayan sloganlar atacaksın, provakasyon ortamını yaratıp polislerin ve ajan provakatörlerin işini kolaylaştıracaksın sonra dönüp «örgüt içi demokrasi» diye nara atacaksın. Olmaz böyle demokrasi. Demokratik ilke disiplin tanımamazlık olmamalıdır.

Demokratik ilke, seçimlerde, karar alma sürecinde çalışır. Yönetim karar alma aşamasında tabanın eğilimini, çeşitli grupların varlığını gözönünde tutmalı, bu gruplarla diyalogu sürdürmeli, bu diyaloglardan yararlanmasını bilmelidir. Yönetimdekiler demokratik merkeziyetçilik ilkesini doğru uygulamalıdırlar ki, tabanda disiplini sağlayabilsinler.

Bugün için yönetimde bulundukları şube yönetim kurulları Genel Merkezce feshedildiğinden dolayı feveran eden grupların, eğer Genel Merkezde kendileri olsaydı aynı tasfiyeci, anti - demokratik tutumu takınacakları konusunda kuşkumuz yoktur. Bunu söyleyebilmek için müneccim olmak gerekmez. Bu grupların propaganda broşürlerinden, yayın organlarından, eylemlerde takındıkları tavırlarından, devrim yolunda (!) esas olarak kime ve neye karşı mücadele ettiklerinden bu sonucu çokartmak hiç de zor değildir. İnsanlar gerçek faşistleri ve gerçek bozkurtları birkere karıştırmaya görsünler, o zaman tasfiyecilikte, merkezi kararlara ve örgüt içi demokrasiye uymamakta üzerlerine yoktur.

Öteyandan birçok gruplar neyin TÖB - DER düzeyinde, neyin siyasi örgütler düzeyinde tartışılıp karara bağlanacağını bilmemektedirler. Hangi ülkenin sosyalist, hangi partinin «revizyonist» ya da Çin Devriminin önderi Mao'nun ne olup olmadığının karara bağlanacağı yer TÖB - DER olmasa gerek. Biz bununla, öğretmenlerin sosyalist ülkeler arasındaki tartışmalarla ilgilenmemelerini önermiyoruz. Ancak tartışma başka şeydir, bu konuda karar almak başka şeydir. Hele böylesi konularda yönetim karar alırsa örgüt içi demokrasiden eser kalmaz. Soruna, esas olarak Türkiye Devriminin çıkarları açısından bağımsız ve yaratıcı bir tutumla yaklaşılmasını istiyoruz. Elbetteki revizyonizm, oportünizm, goşizm vb. konularda marksist örgütlerin bir tutumu vardır. Bu konularda karar almak TÖB - DER gibi demokratik kitle ve meslek örgütlerini çok aşan bir meseledir.

SENDİKALAŞMA MÜCADELESİ DİSK KUYRUKÇULUĞU DEĞİLDİR

Grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için yasaların ve Anayasanın tanıdığı haklar son katresine kadar kullanılarak daha aktif girişimlerde bulunulmalıdır. Biz, Genel Merkez Yönetiminin bu konuda slogan atmaktan öte ciddî girişimlerde bulunmadığı kanısındayız.

TÖB - DER yönetimi ve onu destekleyen gruplar, işçilerin sendikal örgütüne yaltaklanmaktan vakit bulup da öğretmenlerin sendikal örgütlenmesiyle uğraşmıyorlar. Bunlar, «Yaşasın DİSK» sloganı arkasına sığınarak, kendi alanlarında böylesine önemli bir görevi bir kenara itip pasifizmin batağına batmışlardır. Ayrıca bu slogan hem siyasî içerik olarak hem de demokratik örgütlerin mücadelesi açısından yanlıştır. Demokratik içerik olarak yanlıştır, çünki bir DİSK üyesi için «Yaşasın DİSK» sloganı doğruysa —ki doğrudur— bir TÖB - DER üyesi için bu anlamda atılacak slogan «Yaşasın TÖB - DER» olmalıdır.

«— Baba bana sendikal al.
— Al sana sendika.
— Yaşa DİSK yaşa!» tutumu devrimci bir tutum değildir. Bilim, bize işçilerin sendikalaşma hareketlerini kendi kendilerine başlattıklarını öğretir. İşçi sınıfına dışarıdan siyasî bilinç götürme iddiasını da taşıyan grupların, öğretmenlerin sendikal örgütlenmesi konusunda iddialı olmamaları tutarsızlıktır. Sendikalaşma, bir dilek meselesi değildir; başkasından medet umularak sendikalaşma gerçekleştirilemez.

TÖB - DER'in ya da öteki demokratik kuruluşların eyleme girişmek için DİSK'ten işaret bek-

lemeleri işçi sınıfının öncülüğünü savunmak anlamına gelmez. İşçi sınıfı, devrimci eylemlerde hegemonyasını bu sınıfın öncü birliği niteliğinde ve çatısı altında en bilinçli, en fedakâr işçileri birleştiren Parti aracıyla gerçekleştirir. Sendika ise etkin ekonomik mücadele verebilmek için çatısı altında en bilinçsizinden bilinçlisine kadar her durumdaki, her eğilimdeki işçiyi barındırmak zorundadır. En devrimci bir sendika bile yalnızca en bilinçli işçilerin özlemlerini temsil edemez. Ayakta durabilmek için işçi kitlesinin nabzını da elinde tutmak, kitlenin o anlık bilinç düzeyine ters düşmeyen bir çizgi izlemek zorundadır. Onun için «DİSK yönetimi varsa biz de varız» diyen bir demokratik kuruluş, işçi sınıfının öncü birliğinin değil, o sınıfın bilinçsiz kesiminin peşine takılmaktadır. Bu da devrimci bir tutum olamaz.

Gerek TÖB - DER yönetimleri gerek muhalefet grupları örgüt içindeki dar grupçuluk eğilimlerinin, önünde sonunda TÖB - DER'in güçsüzleşmesine ve hatta parçalanmasına yol açacağını gözden ırak tutmamalı, grupçuluğun, mezhepçiliğin gericilik olduğu bilinciyle demokratik mücadelelerini sürdürmelidir. TÖB - DER'in sağlıklı çalışabilmesi için, örgüt içinde biribirlerini «sosyal - faşist», «maocu bozkurt» diye suçlayan iflah olmaz şaboncu grupların etkinlikleri demokratik yöntemlerle azaltılmalı, bağımsız ve yaratıcı tutumu benimseyen gruplar yönetime gelmelidirler.

TÖB - DER yönetimleri ve muhalefet grupları somut sorunlarından uzaklaşmadan, TÖB-DER'in öğretmen kitlesini harekete geçirmede transmisyon kayışı olduğunun bilinciyle öğretmen mücadelesini, baş çelişkiye; emperyalizm - işbirlikçi burjuva - büyük toprak sahipleri ittifakına karşı verilen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine tabi kılmalıdırlar.

«Kurtuluş»un Demokratik Devrim Anlayışının Eleştirisi

Belli iki merkezin papağanlığını yapan akımlar dışında kalan ve bilimsel sosyalizmi ülkemizin koşullarına bağımsız ve yaratıcı bir ruhla uygulamayı savunan çevreler, genel olarak proleter devrimci hareketimizin birliği sorununun çözülmesinin önemini kavramışlardır. Bu sorun nasıl çözülecektir? Bu laf değil devrimci pratik işidir. Bununla birlikte bildiğimiz bir şey vardır: O da temel ilkelerde birliğin sağlanmasının gerektiğidir. İşte bunlar dergi sayfalarında tartışılabilir. Doğal ki, amacın, birliği sağlamak olduğunu unutmadan dostça, devrimci bir tutumla tartışılmalıdır.

Biz bu amaç ve tutuma bağlı kalmaya gayret ederek, ilkin «Devrimci Gençlik» dergisi çevresiyle, sonra «Emeğin Birliği» dergisi çevresiyle önümüzdeki devrimin niteliğini tartışmaya çalıştık. Çünki, biz önümüzdeki devrimin niteliği konusunda birleşmenin hareketin birliğinin sağlanmasında başta gelen bir etmen olduğu düşüncesindeyiz. Üstelik bu konuda ortak bir görüşe varma olasılığının büyük olduğuna inanıyoruz.

Bu yazıda, «Kurtuluş» dergisinin bu konudaki görüşlerini eleştirirken de aynı inançla hareket etmekteyiz.

DEMOKRATİK DEVRİM ÜZERİNE BİRKAÇ GENEL SÖZ

Önümüzdeki devrimin niteliği konusunda ortak bir görüşe varma olasılığının büyük olduğunu söyledik. Bizi böyle düşünmeye yönelten şey bu çevrelerin önümüzdeki devrimin sosyalist devrim olamıyacağı konusunda birleşmeleridir. Buna ek olarak devrimimizin anti-emperyalist yanını ve demokratik niteliğini gözden kaçırmayışlarıdır. Bu iki olgu, devrimimizin niteliğinin ve adlandırılmasının doğru olarak saptanmasında ve bunda birleşilebilmesinde önemli iki etkendir.

Ancak, dikkat ederseniz, sözü edilen çevrelerin devrimimizin «anti-emperyalist yanını ve demokratik» niteliğini saptamada birleştiklerini söyledik; daha doğrusu sorunu öyle formüle etmek zorunda kaldık. Ancak sorunu bu biçimde koymak sağlıklı değildir. Çünkü anti-emperyalist derken devrimimizin hedef aldığı güçlerden birini yani emperyalizme karşı bir devrim olduğunu belirtmiş oluyoruz. Hemen ardından «ve demokratik niteliğini» diyerek devrimimizin bir niteliğini belirtmiş oluyoruz, ama niçin demokratik? Kime karşı olduğu için demokratik? sorunları yanıtsız kalıyor. Sağlıklı ya da doğru formülasyon ancak şu iki biçimde yapılabilir: birincisi «anti-emperyalist, anti-feodal devrim» dir; ikincisi «milli demokratik devrim» dir. Birincisinde hedef alınan tasfiye edilecek olan güçler belirlenmiştir ve bunların yanyana getirilmesi uygun dur; ikincisinde hedef alınan güçlerden doğan devrimin nitelikleri belirlenmektedir. Yani, anti-emperyalist olduğu için milli, anti-feodal olduğu için demokratik. Bu nedenle bunlar da yan yana getirilebilir ve doğrudur.

Birincisi, devrimimizin adı olamaz; ancak sınıfsal içeriğini belirtmek için kullanılabilir. Nasıl ki, sosyalist devrimin sınıfsal içeriğini belirtmek için anti-kapitalist devrim diyebiliyorsak, ama yine de terminolojide bu devrimin adı sosyalist devrimse... Eğer önümüzdeki devrim sosyalist devrim değilse, onun bir adı vardır; bu da milli demokratik devrimdir.

Ne var ki, birleştiğimiz noktayı, devrimimizin anti-emperyalist ve demokratik olduğunda birleşmek biçiminde koymak zorunda kaldık. Çünkü bu arkadaşlar devrimimizin bir yanı ile anti-emperyalist olduğunu, milli bağımsızlığımızı sağlayacak olduğunu kabul etmekle birlikte milli devrim terimini kullanmamakta direniyorlar. Deyrim yerinde ise, bu terimi umacı gibi görüyorlar.

İkincisi, yine, bu çevreler devrimimizin demokratik yanını kabul etmekle birlikte, bunun, yalnızca ve yalnızca feodal kalıntıları tasfiyesinden gelen bir nitelik olduğunu bir türlü anlamak istemiyorlar. Devrime demokratik demekle birlikte ona başka içerikler yüklüyorlar (Anti-faşist, anti-emperyalist, anti- kapitalist).

Bunun bir nedeni var elbet. Bu çevreler, burjuva demokratik devrimin tamamlanmadığının sözünü ediyorlar, feodal kalıntıların varlığını kabul ediyorlar. Ama bunlara o kadar çok az önem veriyorlar ki... Bu bakış açıları, onların, ülke kapitalizmini (gelişmiş kapitalist bir sanayi ülkesi ile karşılaştırıldığında bir cüceden başka bir şey olmayan bu bağımlı kapitalizmi) abartmalarına ve feodalizmin tasfiyesini (onu hemen hemen yok edebilecek bir düzeye indirgeyecek kadar) abartmalarına yol açıyor. Ama tarih, işlev bakımından bir tane demokratik devrim gördü; burjuvazi de önderlik etmiş olsa (kapitalist sanayileşme için), proletarya da önderlik etmiş olsa (sosyalist sanayileşme için) onun işlevi feodalizmi (ya da feodal kalıntıları) tasfiye etmektir (anti-feodal olmaktır).

Devrimlerin bir üretim biçiminden daha ileri bir üretim biçimine geçişi sağladığını biliyoruz. Devrimi belirleyen budur. Her üretim biçiminin bir üst yapısı vardır. Bu üst yapı da üretim biçiminin gerektirdiği biçimlerde oluşur. Fakat bu üstyapı, devrimin kapsamına girmekle birlikte, o'nun belirleyici yanı değildir. Bu nedenle, burjuva demokratik devrimlerini (burjuvazinin önderliğinde) üst yapıda şekillenen burjuva demokrasisi ile sınırlayamayız; ya da bunu burjuva demokratik devrimin belirleyici özelliği olarak göremeyiz. İşin esası üretimde (ekonomik alt yapıda) feodal ilişkilerin tasfiyesidir. Böyle olduğu içindir ki, burjuva demokratik devrimlerin yapılmadığı ya da tamamlanmadığı ülkelerde, 20 ci yüzyılda, bu görev (demokratik devrim-feodal ilişkilerin tasfiyesi)' proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Eğer burjuva demokratik devrimin esası burjuva demokrasi, demokratik hak ve özgürlükler olsaydı, feodal ilişkilerin tasfiyesi gibi birşey söz konusu olmasaydı proletaryanın demokratik devrimi tamamlamak gibi bir görevi olamazdı. Çünkü, feodalizmin tasfiye olduğu herhangibir gelişmiş kapitalist ülkede de peka-la şu ya da bu yüzden burjuva demokrasisi işletilmeyebilir, demokratik hak ve özgürlükler gasbedilmiş olabilir. O zaman, sosyalist devrim aşamasında bulunan böyle ülkeler için de demokratik devrimi gündeme getirmek gerekir. Şu gerçektir ki, proletarya örgütlenmesini güçlendirmek, güçlerini toparlamak daha ileri mevzilerden daha güçlü eylemler yöneltebilmek amacıyla, demokrasi için, burjuva demokrasisinden daha fazla ödünler koparmak için, kısacası demokratik hak ve özgürlükler için ya da elindekileri savunmak için her yerde mücadele eder. Bu mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Ama hangi devrimin? Sosyalist devrimin olduğu gibi, proletaryanın önderliğinde demokratik (millî demokratik) devrimin de.

Burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olduğu ülkelerde bu işi tamamlama görevini proletaryanın omuzlarına yükleyen şey, şu ya da bu oranda feodal ilişkilerin sürüyor olmasıdır; bundan başka birşey değildir.

Zaten burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olmasının anlamı, burjuva demokrasisinin tam olarak işlemiyor olmasından önce, tarımda feodal üretim ilişkilerinin ve tefeci-bezirganlığın şu ya da bu oranda sürüyor olmasıdır, bundan başka bir anlamı olamaz.

Eğer bir ülkede demokratik devrim adı ve-

rilen şeyin içeriğini «antifeodal»lık oluşturmuyorsa, feodal kalıntılar önemsenmeyecek düzeyde ise, devrimin içeriğini anti-faşizm, anti-kapitalizm ya da başka şeyler oluşturuyorsa; aslında o demokratik devrim değildir. O ülke için demokratik devrimin gereği yok demektir; o zaman söz konusu olan sosyalist devrimdir. Sosyalist devrime, demokratik devrim demek, eşyayı başka adla çağırmak, gerçeği değiştirmez. Çünkü bu durumda, yani feodal ilişkiler dikkate alınmıyacak ölçüde tasfiye olmuşsa, toplumun sınıflar yapısı da sosyalist devrim aşamasındaki toplumlara benzer biçimde değişmiş demektir. Öyle ise bu devrime ne kadar demokratik devrim dersek diyelim, temel sloganlarımız sosyalist devrim sloganı olacaktır. Temel ittifakımız sosyalist devrimin gerektirdiği ittifak olacaktır. Örneğin «Fabrikalar Tarlalar-Siyasî iktidar-her şey emeğin olacak!» vb. Bu benzeri sloganlar yanlış sloganlar mıdır? Soyut olarak ele alırsak doğrudur, evet öyle olacak. Ama bunları demokratik devrim aşamasının temel sloganı haline getirirsek, yanlış olur. Nasıl ki, demokratik devrim dediğimiz aşamada; işçi-köylü ittifakını işçi sınıfı ve kır yarı-proleterleri ittifakı biçiminde sınırlandırdığımızda yanlış olacağı gibi. Yoksa bu, biz ne kadar demokratik desek de, özünde sosyalist devrim denen şeydir.

Engels, anarşistlerle yaptığı bir tartışma da **«Bu adamlar, bir şeyin adını değiştirerek, o şeyin kendisini de değiştirebileceklerini sanıyorlar...»** der.

Demokratik devrim konusunda bu genel açıklamaları yaptıktan sonra, özel olarak «Kurtuluş»un bu konudaki görüşlerinin eleştirisine geçeceğiz. Eleştiri «Kurtuluş»un 7. sayısındaki «Demokratik Devrim» yazısı esas alınarak yapılacaktır.

«KSD»NİN DEDİKLERİ

İlkin şunu söylemek gerekir ki, yazıda bir biriyle çelişen görüşler, doğrular ve yanlışlar yanyanadır.

Yazar genel olarak demokratik devrimin içeriğini biliyor ve bunu da açıklamış. Fakat ülkemiz konu olunca, kararsızlaştığı fark ediliyor; Oysa bu kararsızlığın yeri yok. Demokratik devrimin ne demek olduğunu bilince, insan kendi ülkesi için gerekli mi, gereksiz mi kolayca çıkartabilir.

«Önümüzdeki devrim adımına biz (ülkemiz için) anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi diyoruz» diye girilyor konuya ve şöyle sürdürülüyor: «Bu herşeyden önce ülkemizin değişik bir ifadeyle bağımlı kapitalist bir ülke olduğunun saptanmasıdır. Doğaldır ki böyle bir saptama bir başka soruyu; niçin sosyalist devrim değildir? sorusunu akla getiriyor.

«Ülkemiz kapitalizmin serbestçe gelişemediği, emperyalist müdahalenin çarpıklığını içinde taşıyan kapitalist bir ülkedir. Daha önceleri aynı bağımlılığın saptanması, ülkemizin de yarı feodal olduğu belirlemesi sonucuna ulaştırıyordu bizleri. Zamanın en büyük tartışması sloganımız «Sosyalist Türkiye» mi yoksa «Bağımsız Türkiye» mi olacaktı idi. Tabii genellikle niçin «Bağımsız Türkiye» olacağı nedenleri abartılıyor ve sorun sınıfsal plandan ağırlıklı olarak ulusal platforma kaydırılıyor, «Sosyalist Türkiye» sloganına sahip çıkanların ise Türkiye'yi bağımsız bir ülke gösterebilme çabalarına bürünüyordu.» (s. 6-7)

Görüldüğü gibi «Niçin sosyalist devrim değil?» sorusuna verilen tek karşılık; «emperyalist müdahalenin» sonucu çarpık kapitalizmdir. Başki bir neden yoktur. İlerde bir yerde şunlar söylenmektedir:

«Bu gün emperyalizme karşı mücadelemiz ağırlıklı olarak sınıfsal plânda cereyen etmektedir, bu görünüm bir anlamda da emperyalizmin işgalinin gizli olmasının gereğidir. Demokratik devrimin kavgamızı esas olarak belirleyen Türkiye'nin bağımsızlığı mücadelesidir. Yalnız Türkiye'nin bağımsızlığı, önce de belirttiğimiz gibi işçi sınıfı ve müttefiklerinin başarısından ayrı düşünülemez. Zaten demokratik devrim bir anlamda da çarpık ve güdümlü kapitalist yapının gereğidir...» deniyor ve ardından metropol ülkeler için söz konusu olanın «sosyalizm» olduğu belirtiliyor. (s. 13)

Şimdi iki alıntıyı karşılaştırırsak, karşımıza şu çıkıyor. Birincide «Niçin sosyalist devrim değil?» sorusuna (ki bu niçin demokratik devrim? demektir) tek yanıt olarak emperyalist müdahale sonucu çarpık kapitalizm ileri sürülüyordu. İkincisinde bu doğru saptama «zaten demokratik devrim bir anlamda da çarpık ve güdümlü kapitalist yapının gereğidir» denerek zayıflatılıyor. Ortaya demokratik devrimi gerektiren ikinci ve daha önemli bir neden varmış izlenimi çıkıyor, bu bir çelişkidir ve bu çelişen ifadelerden ikincisi yanlıştır. Birincisi için doğru saptamadır diyoruz; çünkü yazar daha ileride şunları söylüyor:

«Daha önce de belirtmiştik, demokratik devrimimiz, aynı zamanda, ülkemizin çarpık gelişiminin saptanmasıdır. Emperyalizme bağımlı tekelci kapitalistler ülkemizi tek başlarına yönetememekte, pre-kapitalist unsurlarla yönetimi paylaşmaktadırlar. Demokratik devrimimiz, bağımsızlıkçı anti-kapitalist bir muhteve taşımakla birlikte, kapitalizmin çarpıklığının da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntıların da (emperyalizmin sağlam dayanaklarından olan) temizlenmesini sağlayacaktır.» (s. 15)

«Kapitalizmin çarpıklığının da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntılar» sözünü, feodal kalıntıların, kapitalizmin çarpıklığının ifadelerinden biri olarak değerlendirirsek (ki biz bu eğilimdeyiz), «niçin sosyalist devrim değil?» ya da «niçin demokratik devrim», sorusunun karşılığı, «feodal kalıntıların temizlenmesi için» olur ki tek doğru da budur. Gel gelelim üç alıntıya da dikkatle baktığımızda üzülerek söyleyelim ki, bizim satırlari çinde bu doğruyu aramamız bir haylı çaba gerektiriyor.

Peki biz niye bu çabayı harcıyoruz? Şunu ortaya çıkarmak için; yazıyı yazan arkadaşın kafasının içinde bu işin doğru açıklaması vardır. Ve daha önce de söyledik yazar, demokratik devrimin anlamını iyi bilmektedir. Şu satırlara da bir göz atalım:

«Burjuva demokratik devrim veya kısaca demokratik devrim, kısa ifadesiyle burjuvazinin ayak bağlarından, önündeki engellerden sıyrılma mücadelesidir. Bu devrimle amaçlananlar feodalizmin temizlenmesi, kapitalizmin özgürce gelişebilmesinin koşullarının yaratılabilmesidir. Bunlara bağlı olarak da politik üst yapıda gerekli operasyonların tamamlanmasıdır; genel oy hakkı, parlamenter demokrasi, v.b.

«Artık proleter devrimlerinin gündeme girmesiyle burjuvazi devrimci atılganlığını yitirmiştir. Feodalizme karşı mücadele ederken bir yandan da kendisi için en büyük tehlike olan proletaryayı kollamaktadır. 'Burjuvazi devrimci bakutunu tüketmiştir' demokratik devrimin de başını proletarya çekmektedir.» (s. 8)

Burjuvazinin devrimci atılganlığını yitirmesinin nedenini ve burjuvazinin (günümüzde) feodalizme karşı mücadele etmesi gibi su götürür ifadeyi atın; yazar, çağımızda proletaryanın omuzlarına yüklenen demokratik devrimin içeriğini doğru olarak saptıyor. (1)

Fakat ardından, kafasının içindeki bu doğruyu çürütmek, saf dışı etmek için ne yapılabilecekse yapıyor. İlkin, ikinci alıntıda gördüğümüz gibi «demokratik devrim kavgamızı esas olarak belirleyen Türkiye'nin bağımsızlığı mücadelesidir» diyerek anti-emperyalist mücadeleyi demokratik devrimin belirleyicisi olarak koyuyor. Bir başka yerde bu çok daha açıktır. «Anti-oligarjik devrimimizin bağımsızlık kavgası devrimin demokratik muhtevasını belirleyen esas unsurdur. Daha önceleri gördük ki, Çin'de demokratik devrimin esas muhtevası feodalitenin temizlenmesidir. Bizim devrimimizde ise feodal kalıntıların temizlenmesi izafi olarak daha tali bir unsurdur.» (s. 19)

Demokratik devrimin anti-feodal içeriğini doğru olarak koyan yazarın, ülkemize gelince demokratik devrimin içeriğini anti-emperyalist olarak koymasının anlamı nedir? Kanımızca Çin devriminin olsun, bizim devrimimizin olsun, aslında iki yanlı, çifte karakterli devrimler olduğunu gözden kaçırmasıdır bunun anlamı.

Çin'de devrimin demokratik içeriğini (ona bu karakteri veren) elbette feodaliteye karşı yürütülen kavga oluşturuyordu. Fakat Çin bağımsız bir ülke miydi? Elbette ki hayır! Biliyoruz ki, Çin halkı, feodallere karşı yürüttüğü kavga ile birlikte ve aynı zamanda (içiçe geçmiş olarak) onların müttefiki emperyalizme karşı da kıyasıya bir kavga verdi. Çin devriminin de besbelli ki «bağımsızlıkçı» bir içeriği, yani anti-emperyalist bir içeriği vardı. Bu da, Çin devrimin millî yanının (karakternin) belirleyicisi idi (millî demokratik devrim).

Yazar Çin'le ilgili olarak bu gerçeği yalnızca yukardaki satırlarda gözden kaçırıyor. Fakat ülkemiz söz konusu olunca bu gerçeği yazının başından sonuna kadar dikkate almıyor.

Çin'de devrime millî bir karakter kazandıran bağımsızlık kavgası (anti-emperyalist kavga) bize gelince nasıl oluyor da devrimimize millî bir karakter değil demokratik bir karakter veriyor ya da devrimimizin demokratik içeriğinin belirleyicisi oluyor. Bunu anlamak olanak dışıdır.

Nasıl oluyor da, bize gelince, feodal kalıntılara karşı mücadele demokratik devrimin tali unsurlarından biri oluyor. Yazar demokratik devrimin esasını feodalizmin temizlenmesi olarak koymadı mı? Bilimsel sosyalizmin literatüründe ikinci bir demokratik devrim kavramı ya da demokratik devrimin başka bir açıklaması var mı?

Bizim «Demokratik devrimimiz bağımsızlıkçı anti-kapitalist bir muhteva taşımakla birlikte

TÜSTAV

kapitalizmin çarpıklığının da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntıları da (emperyalizmin sağlam dayanaklarından olan) temizlenmesini» sağlıyor diyor. Anti-kapitalist muhteva üzerinde sonra duralım. Nasıl oluyor da **demokratik devrim bizde esas olarak başka bir işlevi yerine getirirken, bu arada feodal kalıntıların da temizlenmesini sağlıyor?**

Gözden kaçırılan devrimimizin çifte karakteridir. Bizim «demokratik devrimimiz» yerine bizim devrimimiz dense, yani devrimimiz milli bağımsızlığımızı sağlarken, aynı zamanda feodal kalıntıları da temizleyecektir dense ortada bir sorun kalmayacak. Hatta bizim devrimimizin milli bağımsızlığı sağlayıcı yanı (anti-emperyalist mücadele) demokratik yanına göre (feodal kalıntıların temizlenmesi) daha ağır basar dense, bu da yeter. O zaman millî ve demokratik karakterli bir devrim çıkacak ortaya; yani **millî demokratik devrim;** ki doğrusu da budur.

(Devamı var)

TERİMLER-KAVRAMLAR

Anti Parlamenterizm

Dünya sosyalist hareketi tarihinde anti-parlamenterizm akımının yani parlamenter mücadeleyi reddeden akımın etkin olduğu çevreler ve zamanlar olmuştur. Özellikle Birinci Dünya Savaşı sırasında ve ondan sonra sosyalist ve sosyal-demokrat milletvekillerinin büyük çoğunluğu öyle adice ve çirkin davranışlarda bulundular ki bu tutumun anti-tezi olarak, anti-parlamenterizm bir çok ülkede, Lenin'e **Sol Komünizm-Çocukluk Hastalığı** adındaki yapıtını yazdıracak kadar etkinlik kazandı.

Lenin, bu yapıtında konuyu enine boyuna ve açıklıkla ortaya koymuştur.

Lenin'in bu yapıt içindeki «Burjuva Parlamentolarına Katılmak Gerekir mi?» adındaki o çok önemli yazısından ve o zamandan bu yana kazanılan bunca deneyimden sonra halâ kendini bu «Çocukluk hastalığı»ndan kurtaramıyanların bulunması insanı yadırgatıyor.

Elbette ki devrimci bir partinin görevi burjuva parlamentosuna angaje olmak değildir. Parlamenter mücadeleyi başka mücadele biçimlerinin önüne geçirip ona gereğinden fazla önem vermek yanlıştır. Nitekim Türkiye İşçi Partisi, 1960-70 döneminde proleter devrimcileri tarafından, özellikle parlamenter mücadeleyi tek mücadele biçimi olarak alan tutumundan dolayı eleştirilmiştir.

Ama, bu böyledir diye parlamenter mücadeleyi topyekun reddetmek de aynı ölçüde yanlıştır. Lenin'in de deyişiyle «goşizm»dir. «Parlamenter oportünizmi lanetlemekle ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetinerek «devrimci duygusunu» ifade etmek pek kolaydır.» Devrimcilik iddiasındaki her kuruluş ya da çevre taktiğini, katı bir nedensellikle, bütün sınıf güçlerini hesaba katarak ve devrimci hareketlerin deneyimlerini göz önüne bulundurarak soğuk kanlılıkla saptamalıdır. Duygusallıkla burjuva parlamentarizmini «kendimize» **yasaklamak,** gösterişli bir jest olabilir. Ama önemli olan bu tutumumuzun yığınların bilinçlenmesine devrimci hareketin ileri gitmesine yararlı olup olmamasıdır.

Aslında gerçek devrimci odur ki ülkesinin koşullarının kendisine sunduğu mücadele biçimlerinden, en iyi şekilde, sapına kadar yararlanmasını bilir, en elverişsiz koşullar içinde dahi, yığınların bilinçlenmesi ve eğitilmesi, hareketin ileri götürülmesi, her gün yeni mevziler kazanılması hedeflerini bir an gözden ırak tutmayarak, yaratıcılıkla her alanda yeni olanaklar araştırır.

Parlamenter mücadele de, **mücadele biçimlerinden bir tanesidir.** Türkiye halkının kaderini tayin eden iktidarın siyasî çizgisi, biçimsel olarak da olsa, parlamentoda ifadesini bulmaktadır. Bir devrimcinin, etkinlik olanakları ne kadar kısıtlı olursa olsun, bu parlamentoda söz sahibi olmayı, özel durumlar dışında, kendi kendine reddetmesi en azından akılsızlıktır. Salt burjuva parlamenterizminin iç yüzünü daha iyi ortaya koyabilmek ve yığınlara bu bilinci daha iyi aktarabilmek de başlı başına bir görevdir. Bu da en iyi parlamentoya girerek yapılabilir.

Ülkemizde, emekçilerin önemli bir kesimi halâ gerici ve sağ partilere oy vermektedir. Bizde batılı anlamda gerçek bir burjuva parlamenterizmi, gerçek siyasal demokrasi bile yoktur. Bu durumda yığınlara sınıf bilinci nasıl aşılanacak. Demokrasiyi kurmak henüz önümüzdeki görevdir. Devrimci kendi özlemlerini nesnel gerçeklerle birbirine karıştırmamalıdır. Devrimci, mücadelenin hiç bir alanını ihmal edemez. Ayrıca buna hakkı yoktur.

Geçirdiğimiz 5 Haziran seçimleri Türkiye için özellikle önemli, referandum niteliğinde bir olaydı. Türkiye'de geçmekte olan ve Türkiye halkını ilgilendiren her olay devrimciyi de ilgilendirir. 20 milyon Türkiyeli seçmeni kapsayan böyle bir olaya kayıtsız kalamaz bir devrimci. «Seçim hiçbir şeyi çözümlemiyecektir» deyip yan çizmek kolaydır. Bu görevden kaçmaktır. Devrimciliği, devrimci mücadeleyi sadece ve sadece devrimin göreli olarak kısa süreli sıcak aşamasına katılmak sanmayalım. Devrimcilik içinde yaşanılan tarihi ânın devrimci görevini yürekle, ve sabırla en iyi biçimde yerine getirmektir. Ve bu ötekinden daha kolay bir iş değildir, hele hele küçümsenecek bir iş hiç değil. Tersine uzun soluklu, kısır ve nankör olduğu için daha dayanıklılık isteyen bir iştir. Bu olmadan öteki hiç olmaz.

Beri yandan seçimlerin, kurtuluşu sosyalizmde olan sınıfların sorunlarını çözümlemiyeceği elbette ki tartışma götürmez. Ama toplumu tüm akla karaya boyamak, ya hep, ya hiç bir tutum bilimsel bir tutum değildir. Önümüzdeki seçenek faşizme daha da güçlenme olanaklarını vermek ya da siyasal demokrasiye yönelen yolda ileri bir adım atmaktı. Bir devrimci faşizmin beterine gider yolla demokrasiye giden yol kavşağında durur da nasıl «hepsi bir kapıya çıkar!» diyebilir. Bu aymazlık değil de nedir?

Şimdi, bütün bunlar Türkiye İşçi Partisinin seçimlerdeki tutumunu eleştirmemizle çelişmiyor mu? Hayır çelişmiyor. Ne dedik, önemli olan içinde yaşanılan tarihi anın görevini yerine getirmektir. Ânın görevini yerine getirirken, yukarda da dediğimiz gibi somut koşullar katı bir nesnellikle gözetilmelidir. Seçim yasaları ve egemen güçlerin empoze ettiği tüm kurumlar nesnel koşullardır. Bunların etkisini ne ölçüde yenip yenemiyeceğimizi kulak ardı edemeyiz. TİP seçim kampanyası döneminin olanaklarından yararlanmakla doğru hareket etti. Ama ânın görevi olan faşist MC ortaklığına yeniden iktidar olma olanağı vermeme konusunda doğru hareket etmedi. Üstelik seçim kampanyasında asıl eleştirilerini sağa değil, CHP'ye yöneltmesi TİP'in sonunda faşist cephenin işine yarayan çok önemi bir hatasıydı.

Evet, nasıl ille de, her ne pahasına olursa olsun parlamentoya «bayrak dikmek» gibi bir kural yoksa, tersine ille de burjuva parlamentolarına katılınmaz diye de bir kural yoktur. Seçimleri boykot etmenin özel koşulları vardır. Bunları da başka bir yazımızda tartışırız. 5 Haziranda bu koşullar yoktu.

FAŞİZMİN GERİLEYİŞİNİ BOZGUNA ÇEVİRELİM!

TEP Merkez Yürütme Kurulu Seçim Sonuçlarını yorumlamıştır. TEP Bildirisinde özetle şöyle deniyor:

«Türkiye halkı en ters koşullarda «faşizme hayır» demiştir. CHP'nin tek başına iktidar olabilecek kadar oy almasının anlamı budur. CHP aldığı oyların halkın demokratik özlemlerini temsil ettiğini bilmelidir. Bu parti iktidar olarak, herşeyden önce, faşist yuvalanmaları açığa çıkartmak, faşist darbecileri, onların arkasındaki iç ve dış odakları etkisiz duruma getirmek göreviyle karşı karşıyadır. Tüm demokratik güçler bu yoldaki girişimlerin arkasında olacaktır.

Seçim sonuçları, ayni zamanda Türkiye'de Sosyalist birikimin, sol hareket içinde sekter ve bölücü tutum ve davranışlara da kesinlikle karşı olduğunu göstermiştir. Örneğin TİP'in aldığı oy sayısının bu parti üye ve sempatizanlarının sayısına bile ulaşamamış olması ibret vericidir. Türkiye'de muazzam bir gücü temsil eden Sosyalist potansiyeli bireyci ve bölücü davranışlarla kamu oyu önünde güçsüz göstermeye kimsenin hakkı yoktur.

CHP yönetiminin, partilerinin kazandığı seçim zaferinde sosyalist potansiyelin payının önemini gerektiği gibi takdir edeceğini umarız. Bu potansiyeli hesaba katmayan her girişimin başarısızlıkla sonuçlanacağı ve Türkiye'de demokrasi davasına ters düşeceği bilinmelidir.

Faşist cephe büyük bir yenilgiye uğramıştır. Ancak bu henüz onun tam bozgunu değildir. Kaybettiklerini yeniden elde edebilmek ve yurdumuzu faşizmin karanlığına sürükleyebilmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Seçim kampanyası boyunca suikast girişimlerine kadar varan provokasyonları birden bire duracağını sanmak safdillik olur. Her türlü provokasyonlara karşı uyanık bulunmak zorundayız.

Faşizmin bu gerileyişini bozguna çevirmek için, bağımsızlık ve demokrasi doğrultusunda yol alabilmek için siyasal inancı ne olursa olsun tüm yurtsever güçlerin birlik ve dayanışması şarttır.» 6.6.1977

TEP BASIN BÜROSU

Şanlı Direnişin Yedinci Yıldönümü

Türkiye işçi sınıfının büyük direnişi şanlı 15-16 Haziran'ın yedinci yıl dönümündeyiz. Haziran gelir de 15-16 Haziran anımsanmaz mı? Sınıf bilinçli işçiler, köylüler, tüm emekçiler o'nu büyük bir kıvançla anımsıyorlar. Ondan güç alıyorlar, bilinçleri bileniyor.

15-16 Haziranı kin ve nefretle anımsayanlar da var Haziran sözcüğü bile yüreklerine korku salıyor. Onlar emperyalizmin işbirlikçileri patronlar toprak ağaları ve onların temsilcisi politikacılardır.

Sınıf bilinçli işçiler, köylüler, tüm emekçiler niye 15-16 Haziran direnişinden güç alıyorlar? Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri kapitalistler, toprak ağaları ve onların temsilcisi politikacılar niye böylesine korkuyorlar? Çünki 15-16 Haziran şanlı direnişi işçi sınıfının birlik halinde mücadelesinin kudretini ve imkanını gösterdi. Sömürü düzeninin bir gün nasıl tuz buz edileceğini gösterdi.

Budur, emekçilere güç veren, yarınlara umutla baktıran budur. Amerikan emperyalistlerinin ve işbirlikçilerinin yüreklerine korku salan.

15-16 Haziran 1970 direnişi, ilerici devrimci sendikalaşmayı fiilen yok etme ve sendikacılığı Amerikancı sarı sendikacılığın baştemsilcisi Türk-İş'in tekeline verme amacına güden yasa dışı girişimine karşı bir tepki olarak ortaya çıktı. Kendiliğinden gelme bir hareketti Pasif bir direnişe ön ayak olmak isteyen DİSK yöneticilerinin ummadığı bir biçimde kendiliğinden büyük boyutlara ulaştı.

Ama, bütün kendiliğinden gelme kitle hareketleri filiz halinde siyasî bilinci de içinde taşırlar. 15-16 Haziranda da, işçi sınıfıyla elele veren polis kurşunlarını onunla birlikte göğüsleyen proleter devrimcileri, bu filizi suladılar. O dönemin en bilinçli ve aktif devrimci gençlik örgütü olan DEV-GENÇ'in kadrolarının attığı siyasal içerikli ve Millî Demokratik Devrimimizin temel sloganları, kısa bir süre içinde tüm kitlelere maloldu. «Kahrolsun A.B.D. emperyalizmi» «Bağımsız Türkiye» «İşçi-Gençlik elele millî cephede» «Kahrolsun işbirlikçi patronlar» «İşçi-Köylü elele milli cephede» sloganları yeri göğü inletti.

Bu yanıyla 15-16 Haziran direnişi işçi-proleter devrimci aydın kaynaşmasında en güzel örneğini verdi. Bu yanıyla daha da büyüdü.

Egemen çevreler, 15 - 16 Haziran direnişine, sıkı yönetimle cevap verdiler. 6 ay geçmeden 12 Mart 1971 faşizmini bindirdiler. Ancak tüm bunlar, kâr etmedi. 1973 seçimleri olsun, 1 Mayıs gösterileri olsun, DGM mahkemeleri ile ilgili büyük genel grev olsun ve son 5 Haziran seçimleri de tüm emekçi halkımızın bilinçlenmesinin hiç bir engel tanımıyacağını gün gibi açığa çıkarmıştır artık.

Faşizm işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçi halkın bilinçli eylemlerine boyun eğecektir. Bağımsızlık ve Demokrasi durdurulamayacaktır. İşçi sınıfımızın 15-16 Haziran şehitleri önünde verilmiş sözü var. Onların anıları hepimize örnek olsun.

— Yaşasın 15-16 Haziranlar
— Yaşasın halkımızın kurtuluşu ülkemizin bağımsızlığı için verilen kavga
— Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri
— Kahrolsun Faşizm
— Faşizme karşı omuz omuza

BİR KURUCU DAHA TEP'E DÖNDÜ

TEP MERKEZ YURUTME KURULUNA

1975 Temmuzunda bir bildiri ile TEP knruculuğundan ayrıldığımızı gereksiz bir acelecilikle kamu oyuna duyurmuştuk. Bu tutumumuzun hatalı bir tutum olduğunu kısa bir süre sonra anladık. Bu davranışımızın hatalı olduğunu anlayan parti kurucusu arkadaşlarımızdan üçü ortak bir özeleştiri metni ile istifalarını geri aldılar. Aynı görüşte olduğum halde yer ve zaman koşullarının uygun düşmemesi nedeniyle o bildiriyi imzalayamamıştım.

Şimdi istifamı geri aldığımı bildirir, Partimiz Merkez Yürütme Kurulunun onayını dilerim.

Türkiye Emekçi Partisi
kurucularından
Hüseyin Dönmez

TEP yetkili kurulunun bildirinin proleter devrimcilerine özgü samimi özeleştiri niteliğini taşıdığını ve bu arkadaşların uzunca bir süreden beri çevrelerinde TEP çizgisine uygun olarak hareket ettiğini göz önünde tutarak bildiriyi olumlu karşıladığı öğrenilmiştir.